Η Κρυμμένη Ιστορία του Τεσσαρακοστού Εδαφίου - Αριθμός Δεκατρία

Αριθμός Δεκατρία

Jeff Pippenger
2026-05-28

Ως πρωταρχικό σύμβολο των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων, ο Πέτρος στέκεται στο Πανίον το 2026, εργαζόμενος για να διορθώσει την ψευδή πρόρρηση της 18ης Ιουλίου 2020. Το έργο του, ως προς αυτό, ευθυγραμμίζεται με το έργο της διόρθωσης του Ιωσία Λιτς σχετικά με την 11η Αυγούστου 1840 και με τον προσδιορισμό της 22ας Οκτωβρίου 1844 από τον Σαμουήλ Σνόου. Η διόρθωση του Λιτς ενδυνάμωσε το μήνυμα του πρώτου αγγέλου, και του Σνόου ενδυνάμωσε το μήνυμα του δευτέρου αγγέλου. Η ενδυνάμωση των μηνυμάτων του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου προτυπώνει την ενδυνάμωση του μηνύματος του τρίτου αγγέλου. Τα χαρακτηριστικά του πρώτου και του δευτέρου παριστώνται στον τρίτο ως συνδυασμός ενός εξωτερικού μηνύματος αλίμονο και του εσωτερικού μηνύματος της κραυγής του μεσονυκτίου της παραβολής των δέκα παρθένων.

Σε μια τριπλή εφαρμογή της προφητείας, η πρώτη και η τρίτη, οι οποίες είναι επίσης η αρχή και το τέλος, θα φέρουν παράλληλα χαρακτηριστικά. Πρόσφατα, ένας αδελφός έφερε στο φως αρκετές αλήθειες που συνδέονται με την πρώτη ουαί της Αποκάλυψης 9, οι οποίες, όταν εφαρμοστούν σύμφωνα με την αρχή του Άλφα και του Ωμέγα, προσδιορίζουν μία ακόμη βαθυστόχαστη επιβεβαίωση του «σεισμού» της Αποκάλυψης 11. Ο νόμος της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες είναι ο «σεισμός» που εκπληρώθηκε πρώτα κατά τη Γαλλική Επανάσταση, όταν η Γαλλία, η οποία ήταν ένα μέρος των δέκα εθνών που αποτελούσαν την προφητική δομή της παγανιστικής Ρώμης στο βιβλίο του Δανιήλ, κατεβλήθη. Έτσι, το κεφάλαιο 11 λέγει ότι έπεσε το δέκατο μέρος της πόλεως.

> Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ ἐγένετο σεισμὸς μέγας, καὶ τὸ δέκατον τῆς πόλεως ἔπεσεν, καὶ ἐν τῷ σεισμῷ ἐφονεύθησαν ἑπτὰ χιλιάδες ἄνθρωποι· καὶ οἱ λοιποὶ ἐφοβήθησαν καὶ ἔδωκαν δόξαν τῷ Θεῷ τοῦ οὐρανοῦ. Ἀποκάλυψις 11:13.

Αμέσως μετά από αυτό το εδάφιο καταφθάνει το Ισλάμ του τρίτου οὐαί.

> Η δευτέρα συμφορά παρήλθεν· και ιδού, η τρίτη συμφορά έρχεται ταχέως. Αποκάλυψις 11:14.

Οι πρωτοπόροι ανέμεναν ότι «το τρίτο αλίμονο» θα ακολουθούσε αμέσως μετά το δεύτερο αλίμονο, αλλά η λέξη που μεταφράζεται ως «γρήγορα» σημαίνει αιφνιδίως και απροσδοκήτως, πράγμα που αποτελεί χαρακτηριστικό των αιφνιδιαστικών επιθέσεων του Ισλάμ. Το τρίτο αλίμονο δεν επρόκειτο να φθάσει στις 22 Οκτωβρίου 1844, όπως υπέθεσαν οι πρωτοπόροι, αλλά όταν θα έφθανε, θα συνέβαινε «αιφνιδίως και απροσδοκήτως», όπως συνέβη την 11η Σεπτεμβρίου, σηματοδοτώντας έτσι την έναρξη της σφραγίσεως των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων, η οποία ολοκληρώνεται λίγο πριν από τον σεισμό του νόμου της Κυριακής.

Ο «σεισμός» του νόμου της Κυριακής είναι το σείσιμο του θηρίου της «γης», και όταν ήλθε η 11η Σεπτεμβρίου, η Αδελφή Ουάιτ προσδιόρισε ότι ο Κύριος εγέρθη για να «σείση φοβερώς την γην». Στην αρχή της σφραγίσεως και στο τέλος, το θηρίο της γης σείεται, εξ ου και ο «μέγας σεισμός».

> «Αυτό δεν το είπα ποτέ. Είπα, καθώς έβλεπα τα μεγάλα κτίρια να υψώνονται εκεί, όροφο επάνω σε όροφο: "Τι φοβερές σκηνές θα διαδραματισθούν όταν ο Κύριος εγερθεί για να συγκλονίσει φοβερά τη γη! Τότε θα εκπληρωθούν τα λόγια της Αποκάλυψης 18:1–3."» Review and Herald, 5 Ιουλίου 1906.

Ο Κύριος «εγείρεται» όταν λαμβάνει χώρα μια μεταβολή στο οικονομικό Του έργο, όπως συνέβη όταν ο Στέφανος λιθοβολήθηκε και στις 22 Οκτωβρίου 1844, όταν άρχισε η κρίση των νεκρών. Όταν η κρίση των ζώντων άρχισε στις 11/9, ο Κύριος εγέρθη και πάλι, και τότε εσείσθη το θηρίο της γης, καθώς θα πράξει και στο τέλος της σφραγίσεως των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων, όταν μεταβάλει το οικονομικό Του έργο από την εκκλησία Του προς το άλλο ποίμνιό Του, εκείνους που είναι ακόμη στη Βαβυλώνα.

Εκείνο που έχει ανακαλύψει ο αδελφός Daniel είναι τα χαρακτηριστικά του πρώτου οὐαί, τα οποία εναρμονίζονται με τη μαρτυρία του «μεγάλου σεισμού» του ενδέκατου κεφαλαίου, σε συμφωνία με την ιστορία και με την κατανόηση των πρωτοπόρων σχετικά με την ιστορία που εκπλήρωσε το πρώτο οὐαί.

> Και ο πέμπτος άγγελος εσάλπισε, και είδα έναν αστέρα να έχει πέσει εκ του ουρανού εις την γην· και εις αυτόν εδόθη το κλειδίον του φρέατος της αβύσσου. Και ήνοιξε το φρέαρ της αβύσσου· και ανέβη καπνός εκ του φρέατος, ως καπνός μεγάλης καμίνου· και εσκοτίσθη ο ήλιος και ο αήρ εξαιτίας του καπνού του φρέατος. Και εκ του καπνού εξήλθον ακρίδες επί την γην· και εις αυτάς εδόθη εξουσία, καθώς οι σκορπίοι της γης έχουν εξουσίαν. Και εδόθη εις αυτάς εντολή να μη βλάψουν τον χόρτον της γης, ουδέ τι χλωρόν, ουδέ δένδρον τι, αλλά μόνον τους ανθρώπους εκείνους οι οποίοι δεν έχουν την σφραγίδα του Θεού επί των μετώπων αυτών. Αποκάλυψις 9:1–4.

Οι πρωτοπόροι εφάρμοσαν ορθώς αυτά τα εδάφια στην ιστορία που εισήγαγε τον Μωάμεθ, ο οποίος γεννήθηκε το 570, ένωσε τις φυλές το 606, έλαβε την πρώτη του αποκάλυψη το 610, μετανάστευσε στη Μεδίνα το 622, άρχισε τον πόλεμό του το 624 και πέθανε το 632. Η «άβυσσος» προφητικώς αντιπροσωπεύει μια νέα εκδήλωση του Σατανά, αλλά ο Μωάμεθ άρχισε στην Αραβία, η οποία είναι επίσης γνωστή ως άβυσσος εξαιτίας των απέραντων ερήμων.

Ο Μωάμεθ έγινε ο προφητικός βασιλιάς, ή, όπως χαρακτηρίσθηκε, «ο αξιόπιστος», το 606, όταν επέλυσε μια διαμάχη μεταξύ των διαφόρων φυλών, οι οποίες βρίσκονταν σε αμηχανία ως προς το ποιος έπρεπε να επιτραπεί να επανατοποθετήσει τον «μαύρο λίθο», τον ακρογωνιαίο λίθο της Κάαμπα. Η Κάαμπα είναι ένα κυβόσχημο οικοδόμημα (εξ ου και η ονομασία «Κάαμπα», η οποία σημαίνει «κύβος» στα αραβικά), τοποθετημένο στο κέντρο του Μεγάλου Τεμένους της Μέκκας στη Σαουδική Αραβία. Έχει ύψος περίπου 43 πόδια, πλάτος ένδεκα πόδια και μήκος 10 πόδια· είναι οικοδομημένη από γρανίτη και μάρμαρο και καλύπτεται από μαύρο ύφασμα από μετάξι και βαμβάκι. Η Κάαμπα υπήρχε πολύ πριν από τον Μωάμεθ και, σύμφωνα με την ισλαμική παράδοση, οικοδομήθηκε αρχικά από τον Αβραάμ και τον υιό του Ισμαήλ ως οίκος λατρείας του ενός Θεού

(Αλλάχ). Κατά τη διάρκεια των αιώνων, γέμισε με είδωλα και χρησιμοποιήθηκε ως ειδωλολατρικό ιερό από τις αραβικές φυλές.

Η Κάαμπα αποτελεί το πνευματικό κέντρο του ισλαμικού κόσμου—ένα απλό, αρχαίο οικοδόμημα που συμβολίζει τον μονοθεϊσμό, την ενότητα και τη σύνδεση μεταξύ της Αβρααμικής πίστεως και του Ισλάμ. Οι Μουσουλμάνοι δεν τη θεωρούν «οἶκο τοῦ Θεοῦ» κατά κυριολεκτική έννοια, αλλά μάλλον ένα θεόθεν ορισμένο κεντρικό σημείο αναφοράς για τη λατρεία. Οι πράξεις του Μωάμεθ κατά την περίοδο κατά την οποία η Κάαμπα είχε καταστραφεί και κατόπιν ανοικοδομήθηκε είναι το σημείο από το οποίο άρχισε η ηγεσία του.

Μια αιφνίδια πλημμύρα προκάλεσε ζημιές στην Κάαμπα, και η φυλή των Κουραϊσών την ανοικοδόμησε. Όταν ήλθε η ώρα να τοποθετηθεί και πάλι ο Μαύρος Λίθος (Hajar al-Aswad) στη γωνία του, οι διάφορες φατρίες φιλονίκησαν για το ποια θα είχε την τιμή. Συμφώνησαν ότι το επόμενο πρόσωπο που θα εισερχόταν στον χώρο θα αποφάσιζε. Ο Μουχάμμαντ εισήλθε, και έλυσε τη διαφορά με σοφία: τοποθέτησε τον Μαύρο Λίθο επάνω σε ένα ύφασμα, έβαλε έναν εκπρόσωπο από κάθε φατρία να τον σηκώσει μαζί με τους άλλους, μεταφέροντάς τον από κοινού, και κατόπιν τον έθεσε ο ίδιος στη θέση του. Το γεγονός αυτό του εξασφάλισε μεγάλο σεβασμό και τον τίτλο Al-Amin («ο Αξιόπιστος») μεταξύ του λαού της Μέκκας. Είναι ένα από τα κύρια προφητικά γεγονότα πριν από την εμφάνισή του ως προφήτη, τα οποία επισημαίνονται σε πολλές χρονολογικές παρουσιάσεις. Ο «Μαύρος Λίθος» ήταν ο ακρογωνιαίος λίθος που τοποθετήθηκε από τον Μωάμεθ, ο οποίος είναι ο προφητικός βασιλιάς επί του Ισλάμ. Ο μαύρος ακρογωνιαίος λίθος είναι μια προφανής παραχάραξη του Χριστού (του αληθινού ακρογωνιαίου λίθου), και η διαφθορά του οίκου της Κάαμπα, έπειτα από χρόνια εισαγωγής ειδώλων, επιλύθηκε επίσης από τον Μωάμεθ.

Αφού οι Κουραΐς παραβίασαν τη Συνθήκη της Χουνταϊμπίγια, ο Μωάμεθ βάδισε εναντίον της Μέκκας με στρατό περίπου 10.000 μουσουλμάνων. Η πόλη παραδόθηκε με ελάχιστη αντίσταση. Κατόπιν ο Μωάμεθ εισήλθε στην Κάαμπα, κατέστρεψε τα 360 είδωλα που βρίσκονταν μέσα σε αυτήν και αφιέρωσε εκ νέου το ιερό στη λατρεία του ενός Θεού (Αλλάχ). Έτσι, ο Μωάμεθ, ο βασιλεύς του Ισλάμ, έθεσε τον ακρογωνιαίο λίθο και καθάρισε τον ναό από την ειδωλολατρία.

Υπάρχουν τρεις δυνάμεις που προέρχονται από την άβυσσο στο βιβλίο της Αποκαλύψεως, και καθεμία από τις τρεις αντιπροσωπεύει έναν πλαστό Χριστό. Ο Σατανάς, ο δράκων, επιδιώκει να είναι ως ο Ύψιστος, καθήμενος επί του θρόνου Του και επί της εκκλησίας Του.

> Πῶς ἐξέπεσες ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὦ Ἑωσφόρε, υἱὲ τῆς αὐγῆς! πῶς κατερρίφθης εἰς τὴν γῆν, σὺ ὁ καταβάλλων τὰ ἔθνη! Διότι εἶπες ἐν τῇ καρδίᾳ σου· Εἰς τὸν οὐρανὸν θὰ ἀναβῶ, ὑπεράνω τῶν ἄστρων τοῦ Θεοῦ θὰ ὑψώσω τὸν θρόνον μου· θὰ καθίσω καὶ ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς συνάξεως, εἰς τὰ πέρατα τοῦ βορρᾶ· θὰ ἀναβῶ ὑπεράνω τῶν ὑψῶν τῶν νεφελῶν· θὰ γίνω ὅμοιος πρὸς τὸν Ὕψιστον. Ὅμως, εἰς τὸν ᾅδην θὰ καταβιβασθῇς, εἰς τὰ βάθη τοῦ λάκκου. Ἠσαΐας 14:12–15.

Ο δράκων της αθεΐας προήλθε από την άβυσσο στην Αποκάλυψη έντεκα, και το θηρίο του Καθολικισμού αναβαίνει από την άβυσσο όταν θεραπευθεί η θανατηφόρος πληγή του.

> Το θηρίον, το οποίο είδες, ήτο και δεν είναι· και μέλλει να αναβή εκ της αβύσσου και να υπάγη εις απώλειαν· και θέλουσι θαυμάσει οι κατοικούντες επί της γης, των οποίων τα ονόματα δεν εγράφησαν εις το βιβλίον της ζωής από καταβολής κόσμου, όταν βλέπωσι το θηρίον, το οποίον ήτο και δεν είναι, και όμως είναι. Αποκάλυψις 17:8.

Το θηρίον του Καθολικισμού ανέρχεται στον θρόνο της γης κατά τον νόμο της Κυριακής, όταν εγκαθιδρύεται η τριπλή ένωση. Όμοιο προς τον δράκοντα, ο Καθολικισμός ισχυρίζεται ότι είναι Θεός, όπως τόσο εύστοχα επισήμανε ο Παύλος.

> Κανείς ας μη σας εξαπατήσει με κανέναν τρόπο· διότι εκείνη η ημέρα δεν θα έλθει, εάν δεν έλθει πρώτα η αποστασία και δεν αποκαλυφθεί ο άνθρωπος της αμαρτίας, ο υιός της απωλείας· ο οποίος αντιτίθεται και υπερυψώνει τον εαυτό του υπεράνω παντός λεγομένου Θεού ή σεβαστού, ώστε να καθίσει αυτός ως Θεός στον ναό του Θεού, αποδεικνύοντας τον εαυτό του ότι είναι Θεός. 2 Θεσσαλονικείς 2:3, 4.

Όπως ο δράκων, έτσι και το θηρίο του Καθολικισμού είναι αντίχριστος· αμφότεροι ισχυρίζονται ότι είναι Θεός, και αμφότεροι έχουν την τελική τους καταστροφή συνδεδεμένη με τη βιβλική τους μαρτυρία, διότι ο μεν δράκων καταβιβάζεται στον άδη, το δε θηρίο είναι ο υιός της απωλείας. Η απώλεια είναι η τελική καταστροφή.

> «Η αποφασιστικότητα του αντιχρίστου να φέρει σε πέρας την ανταρσία την οποία άρχισε στον ουρανό θα εξακολουθήσει να ενεργεί στα τέκνα της απείθειας». Testimonies, τόμος 9, 230.

> «Μέσω τοῦ πάπα τῆς Ρώμης τὸ αὐτὸ ἔργο ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπιτελεῖται ἐδῶ ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπως ἐπιτελεῖτο στὰ βασιλικὰ δικαστήρια τοῦ οὐρανοῦ πρὶν ἀπὸ τὴν ἐκδίωξη τοῦ ἄρχοντος τοῦ σκότους. Ὁ Σατανᾶς ἐπεδίωξε νὰ διορθώσει τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ στὸν οὐρανό, καὶ νὰ προσθέσει μία τροπολογία δική του. Ὕψωσε τὴν ἴδια του κρίση πάνω ἀπὸ ἐκείνη τοῦ Δημιουργοῦ του, καὶ ἔθεσε τὸ θέλημά του πάνω ἀπὸ τὸ θέλημα τοῦ Ἰεχωβᾶ, καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο οὐσιαστικὰ διεκήρυξε ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι σφαλερός. Ὁ πάπας ἀκολουθεῖ ἐπίσης τὴν ἴδια πορεία καὶ, διεκδικῶν ἀλάθητο γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἐπιδιώκει νὰ προσαρμόσει τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ ὥστε νὰ ἀνταποκρίνεται στὶς δικές του ἰδέες, νομίζοντας ὅτι εἶναι ἱκανὸς νὰ διορθώσει τὰ σφάλματα ποὺ νομίζει ὅτι βλέπει στὰ θεσπίσματα καὶ στὶς ἐντολὲς τοῦ Κυρίου τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. Οὐσιαστικὰ λέγει πρὸς τὸν κόσμο· Ἐγὼ θὰ σᾶς δώσω καλύτερους νόμους ἀπὸ ἐκείνους τοῦ Ἰεχωβᾶ. Τί προσβολὴ εἶναι αὐτὴ πρὸς τὸν Θεὸ τοῦ οὐρανοῦ!» Signs of the Times, November 19, 1894.

Το Ισλάμ, εκπροσωπούμενο από τον Μωάμεθ στην ιστορία του εβδόμου αιώνος, εξήλθε επίσης από την άβυσσο όταν εστράφη η κλείς που εδόθη στον Μωάμεθ. Όταν η άβυσσος ηνοίχθη, εξήλθε «καπνός» που εσκότισε τον ήλιο και τον αέρα. Οι πρωτοπόροι ορθώς προσδιόρισαν ότι η «κλείς» που ήνοιξε την άβυσσο ήταν η μάχη της Νινευή.

Όταν προσεγγίζουμε τα τρία πρώτα εδάφια του ένατου κεφαλαίου της Αποκάλυψης από την πρωτοπόρο κατανόηση, στο πλαίσιο μιας τριπλής εφαρμογής της προφητείας, διαπιστώνουμε ότι τα προφητικά χαρακτηριστικά εκείνων των εδαφίων, τα οποία αντιπροσωπεύουν το πρώτο «ουαί», προτυπώνουν τα προφητικά χαρακτηριστικά του τρίτου «ουαί», το οποίο έρχεται «ταχέως» κατά τον μεγάλο σεισμό. Ο νόμος της Κυριακής παριστάνεται από τη μάχη της Νινευή.

Ο Πέτρος είναι υπεύθυνος να διορθώσει την ψευδή πρόρρηση περί των πυρίνων σφαιρών του Νάσβιλ, και αναγνωρίζει ότι η ορθή εφαρμογή της προειδοποίησης της Ellen White σχετικά με πύρινες σφαίρες που θα πέσουν επί του Νάσβιλ σηματοδοτεί την αρχή της «καταστροφής χιλιάδων πόλεων σχεδόν πλήρως παραδομένων στην ειδωλολατρία».

Οι πύρινες σφαίρες του Νάσβιλ σηματοδοτούν την αρχή μιας περιόδου καταστροφής επάνω στις πόλεις, και επίσης σηματοδοτούν την αρχή της διακήρυξης του μηνύματος της σύντομης κραυγής του μεσονυκτίου. Το μήνυμα εκείνο αρχίζει με μια απροσδόκητη επίθεση από το Ισλάμ, και η περίοδος αυτή τελειώνει με μια απροσδόκητη επίθεση από το Ισλάμ κατά τον μεγάλο σεισμό. Η περίοδος της διακήρυξης της κραυγής του μεσονυκτίου σηματοδοτεί το τέλος του καιρού της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, ο οποίος άρχισε με την απροσδόκητη επίθεση του Ισλάμ στις 9/11.

Τότε άρχισε η σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, σε συμφωνία με τη γραμμή του Βαλαάμ και της όνου, όπου υπάρχουν τρία χτυπήματα που κορυφώνονται στον νόμο της Κυριακής, αλλά όπου η δεύτερη απροσδόκητη επίθεση περιλαμβάνει την 7η Οκτωβρίου 2023 επί της αρχαίας ένδοξης γης και κατόπιν στις πύρινες σφαίρες του Νάσβιλ. Όλες οι γραμμές συμφωνούν, και ο Πέτρος κατανοεί ότι η αποσφράγιση αυτών των αληθειών, οι οποίες παριστάνονται ως ο άνδρας με τη βούρτσα της σκόνης που συναθροίζει τα διασκορπισμένα πετράδια και τα ρίπτει μέσα στο κιβώτιο, είναι το έργο του Λέοντος της φυλής του Ιούδα.

Το Λιοντάρι του Ιούδα προσδιορίζει το διορθωμένο μήνυμα του Πέτρου στη Νάσβιλ ως λαμβάνον χώραν κατά την τελική περίοδο της σφραγίσεως των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων, η οποία παριστάνεται στην κεκρυμμένη ιστορία του εδαφίου σαράντα του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ, και ειδικότερα στο τμήμα εκείνης της κεκρυμμένης ιστορίας που παριστάνεται στα εδάφια ένδεκα έως δεκαπέντε του αυτού κεφαλαίου. Στα εδάφια εκείνα, η μάχη της Ραφίας και η μάχη του Πανίου οδηγούν στον νόμο της Κυριακής του εδαφίου δεκαέξι, ο οποίος παριστάνεται από τη μάχη του Ακτίου. Όταν η μάχη του Πανίου ενώνεται με τη μάχη του Ακτίου κατά τον νόμο της Κυριακής, επαναλαμβάνεται επίσης η μάχη της Νινευή.

Το «κλειδί» δόθηκε στον Μωάμεθ, τον βασιλιά του Ισλάμ, του οποίου το όνομα δεν είναι μόνο ο χαρακτήρας του Ισλάμ, αλλά και ο τόπος της καταστροφής που σημειώνεται από τη μάχη της Νινευή. Το όνομα του βασιλιά «στα εβραϊκά είναι Αβαδδών», και «στα ελληνικά έχει το όνομα Απολλύων». Η ελληνική και η εβραϊκή γλώσσα υπογραμμίζουν την Παλαιά και την Καινή Διαθήκη και μας διδάσκουν ότι το Αβαδδών σημαίνει «ο τόπος της καταστροφής» και το Απολλύων σημαίνει «ο καταστροφέας». Στο ενδέκατο εδάφιο του ένατου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως, ο βασιλιάς επί του Ισλάμ είναι ο Μωάμεθ, αλλά είναι επίσης και ο «άγγελος της αβύσσου», που είναι ο Σατανάς. Όπως ο πάπας είναι ο αντίχριστος ως το δεξί χέρι του Σατανά επί της γης, έτσι και ο Μωάμεθ ελέγχεται επίσης άμεσα από τον Σατανά, τον άγγελο της αβύσσου.

Κατά τον νόμο της Κυριακής, η τριπλή ένωση επιβάλλεται στον κόσμο και η θανάσιμη πληγή που επιφέρθηκε στον παπισμό το 1798, σηματοδοτώντας έτσι το τέλος του Μεσαίωνα, θεραπεύεται. Όταν η θανάσιμη πληγή θεραπευθεί, φθάνει η δεύτερη περίοδος του Μεσαίωνα, και κατά τον μεγάλο σεισμό, που είναι ο νόμος της Κυριακής, το Ισλάμ στρέφει το κλειδί και καπνός ως εκ

καμίνου συσκοτίζει τον ήλιο και τα άστρα, καθώς το σκότος επιστρέφει. Η μάχη της Νινευή επαναλαμβάνεται κατά τον νόμο της Κυριακής, διότι αυτός είναι το κλειδί που φέρνει τη δεύτερη περίοδο σκότους. Εκεί η εθνική αποστασία ακολουθείται από εθνική καταστροφή. Εκεί ο «ενεργός δεσποτισμός» ασκεί πλήρη κυριαρχία, διότι ο καπνός του Ισλάμ, που σκοτίζει τον ήλιο και τα άστρα κατά τη μάχη της Νινευή, είναι ως καιομένη κάμινος. Η «καιομένη κάμινος» ήταν στοιχείο της διαθήκης του Θεού με τον Αβραάμ.

> Καὶ ἐγένετο, ὅτε ἔδυ ὁ ἥλιος καὶ ἐσκότασεν, ἰδοὺ κάμινος καπνίζουσα καὶ λαμπὰς πυρὸς, ἣ διῆλθεν ἀνὰ μέσον τῶν τεμαχίων τούτων. Γένεσις 15:17.

Η καπνίζουσα κάμινος που διήλθε ανάμεσα από τα προσφερόμενα της διαθήκης του Άβραμ προσδιόριζε τη δουλεία στην Αίγυπτο, η οποία παριστάνεται στο χωρίο του δεκάτου τρίτου εδαφίου.

> Και είπε προς τον Άβραμ: Γνώριζε με βεβαιότητα ότι το σπέρμα σου θα είναι πάροικος σε γη που δεν θα είναι δική τους, και θα τους υπηρετήσουν· και εκείνοι θα τους καταθλίψουν τετρακόσια χρόνια. Γένεσις 15:13.

Μία «καιομένη κάμινος», όπως η κάμινος του Ναβουχοδονόσορος στο τρίτο κεφάλαιο του Δανιήλ, συμβολίζει δεσμά και δουλεία, όπως ήταν η κατάσταση του Σεδράχ, του Μισάχ και του Αβδεναγώ.

> «Αλλ' όπως οι αστέρες στη μεγάλη τροχιά της καθορισμένης πορείας τους, οι σκοποί του Θεού δεν γνωρίζουν ούτε βιασύνη ούτε καθυστέρηση. Μέσω των συμβόλων του μεγάλου σκότους και της καπνίζουσας καμίνου, ο Θεός είχε αποκαλύψει στον Αβραάμ τη δουλεία του Ισραήλ στην Αίγυπτο και είχε δηλώσει ότι ο χρόνος της παροικίας τους θα ήταν τετρακόσια έτη. "Έπειτα," είπε, "θέλουσιν εξέλθει με μεγάλη περιουσία." Γένεσις 15:14.» Η Ζωή του Χριστού, 33.

> Αλλά ο Κύριος σας έλαβε και σας εξήγαγε από την κάμινον του σιδήρου, από την Αίγυπτο, για να είσθε εις Αυτόν λαός κληρονομίας, καθώς είσθε την ημέραν ταύτην. Δευτερονόμιον 4:20.

Ο καπνός που σκοτίζει τον ήλιο και τη σελήνη, όταν στρέφεται το κλειδί της μάχης της Νινευή, προσδιορίζει τον διωγμό που αρχίζει με πλήρη ένταση κατά τον νόμο της Κυριακής. Ο διωγμός, λοιπόν, του Σκοτεινού Μεσαίωνα επαναλαμβάνεται. Οι πρωτοπόροι ορθώς αναγνώρισαν ότι η μάχη της Νινευή ήταν το «κλειδί» που έφερε το Ισλάμ στην προφητική ιστορία ως το πρώτο αλίμονο το 627. Η μάχη διεξήχθη μεταξύ της Ρώμης και της Περσίας, και αντιπροσώπευε μια νίκη για τη Ρώμη, αλλά ήταν εκείνο που αποκαλείται πύρρειος νίκη· μια νίκη που στην πραγματικότητα αποβαίνει επιζήμια για τον νικητή. Η φράση προέρχεται από μια νίκη του βασιλιά Πύρρου της Ηπείρου. Ύστερα από δύο μάχες εναντίον των Ρωμαίων (Ηράκλεια το 280 π.Χ. και Άσκουλον το 279 π.Χ.), νίκησε τον ρωμαϊκό στρατό, αλλά έχασε ένα τεράστιο μέρος των δικών του στρατευμάτων. Σύμφωνα με την παράδοση, τότε είπε: «Άλλη μία τέτοια νίκη και χαθήκαμε».

Η μάχη της Νινευή υπήρξε στρατηγική νίκη για τη Ρώμη, αλλά όταν ολοκληρώθηκε ούτε η Ρώμη ούτε η Περσία είχαν πλέον τη δύναμη να αντισταθούν κατόπιν αποτελεσματικά στην επέλαση του Ισλάμ. Η Περσία είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες και η Ρώμη είναι ο παπισμός στη σύγχρονη

εκπλήρωση της μάχης της Νινευή. Η Μηδοπερσία ως δύναμη με δύο κέρατα αντιπροσωπεύει τη δύναμη με δύο κέρατα των Ηνωμένων Πολιτειών. Κατά τον νόμο της Κυριακής οι Ηνωμένες Πολιτείες είναι απλώς ένα κέρας, διότι, ενόψει του νόμου της Κυριακής, η εικόνα του θηρίου έχει σχηματισθεί, και ο σχηματισμός αυτός συνίσταται στη συγχώνευση αμφοτέρων των κεράτων σε ένα. Στο όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ υπάρχουν δύο κέρατα που αντιπροσωπεύουν τη Μηδοπερσική Αυτοκρατορία, και το περσικό κέρας ανέβηκε τελευταίο.

> Τότε σήκωσα τους οφθαλμούς μου και είδα, και ιδού, στεκόταν εμπρός στον ποταμό ένας κριός, ο οποίος είχε δύο κέρατα· και τα δύο κέρατα ήσαν υψηλά· αλλά το ένα ήταν υψηλότερο από το άλλο, και το υψηλότερο ανέβηκε τελευταίο. Δανιήλ 8:3.

Τα δύο κέρατα των Ηνωμένων Πολιτειών, του Ρεπουμπλικανισμού και του Προτεσταντισμού, ενώνονται σε ένα όταν εκκλησία και κράτος συνενώνονται για να σχηματίσουν την εικόνα του θηρίου. Ο σχηματισμός αυτός ολοκληρώνεται πλήρως όταν το χάραγμα του θηρίου επιβάλλεται με τον κυριακάτικο νόμο. Αυτό ταυτοποιεί τις Ηνωμένες Πολιτείες ως απλώς Περσία κατά τον κυριακάτικο νόμο. Η Περσία ηττήθηκε από τη Ρώμη στη μάχη της Νινευή. Ο τρόπος με τον οποίο η Ρώμη κατέβαλε την Περσία έχει ιστορική σημασία, εξαιτίας των ελιγμών του Ηρακλείου, του Ρωμαίου Αυτοκράτορα.

Με απλά λόγια, ο Ηράκλειος πραγματοποίησε αιφνιδιαστική επίθεση, σε αντίθεση με μία ευθεία μετωπική προέλαση. Οι προσπάθειές του να επιτύχει τον αιφνιδιασμό είναι καταγεγραμμένες στην ιστορία. Ο αιφνιδιασμός περιλάμβανε την απόφασή του να επιτεθεί κατά τον χειμώνα, πράγμα ασυνήθιστο για εκείνους τους ιστορικούς χρόνους, αλλά δεν περιοριζόταν σε αυτό. Ο Ηράκλειος άρχισε την εισβολή του στα μέσα Σεπτεμβρίου του 627 από τον βορρά (τα αρμενικά υψίπεδα). Αντί να ακολουθήσει την αναμενόμενη οδό προς νότον, κατευθυνόμενος απευθείας προς την περσική πρωτεύουσα Κτησιφώντα, πραγματοποίησε μία ευρεία καμπή, κινούμενος νοτιοανατολικά κατά μήκος των μεθοριακών περιοχών (περίπου στα σύνορα της σύγχρονης Τουρκίας και του Ιράν). Κατόπιν στράφηκε προς νότον και δυσμάς, διαβαίνοντας τον ποταμό Μεγάλο Ζαμπ την 1η Δεκεμβρίου 627. Αυτό έθεσε τον στρατό του στο Οροπέδιο της Νινευή (στην ανατολική όχθη του ποταμού Τίγρη), πλησίον των ερειπίων της αρχαίας Νινευή. Η κίνηση αυτή ήταν από νότον προς βορράν σε σχέση με τις περσικές δυνάμεις—το ακριβώς αντίθετο από εκείνο που ανέμεναν οι Πέρσες. Ανέμεναν ότι θα συνέχιζε να προωθείται προς νότον, προς την Κτησιφώντα. Αυτό αιφνιδίασε τον Πέρση διοικητή Ραχζάδ και τον ανάγκασε να καταδιώξει τον Ηράκλειο σε δυσμενές έδαφος. Έδωσε στους Ρωμαίους τη δυνατότητα να επιλέξουν το πεδίο της μάχης στις πεδιάδες πλησίον της Νινευή. Ο ελιγμός εμπόδισε τους Ρωμαίους να παγιδευθούν μεταξύ των περσικών δυνάμεων και τους παρείχε οδό διαφυγής, εάν παρίστατο ανάγκη. Σε συνδυασμό με την ομίχλη κατά την ημέρα της μάχης και με την τακτική της προσποιητής υποχώρησης κατά τη διάρκεια της ίδιας της σύγκρουσης, υπήρχαν πολλαπλά επίπεδα αιφνιδιασμού. Αυτή η τολμηρή χειμερινή εισβολή και η κυκλωτική πορεία βαθιά μέσα στην περσική επικράτεια θεωρούνται ένα από τα μεγαλύτερα στρατιωτικά επιτεύγματα του Ηρακλείου. Βοήθησε να συντριβεί η περσική αυτοπεποίθηση και συνέβαλε καθοριστικά στην τελική ρωμαϊκή νίκη στον μακρόχρονο πόλεμο.

«Στη μάχη της Νινευή, η οποία διεξήχθη σφοδρότατα από την αυγή έως την ενδεκάτη ώρα, είκοσι οκτώ λάβαρα, εκτός από εκείνα που ίσως είχαν σπάσει ή κατασχισθεί, αφαιρέθηκαν από τους Πέρσες· το μεγαλύτερο μέρος του στρατού τους κατακομματιάσθηκε, και οι νικητές (οι Ρωμαίοι), αποκρύπτοντας τη δική τους απώλεια, πέρασαν τη νύχτα επί του πεδίου. Οι πόλεις και τα ανάκτορα της Ασσυρίας ανοίχθηκαν για πρώτη φορά στους Ρωμαίους.»

«Ο Ρωμαίος αυτοκράτορας δεν ενισχύθηκε από τις κατακτήσεις που πέτυχε· και συγχρόνως, και με τα ίδια μέσα, προετοιμάσθηκε ο δρόμος για τα πλήθη των Σαρακηνών από την Αραβία, ως ακρίδες από την ίδια περιοχή, οι οποίοι, διαδίδοντας στην πορεία τους το σκοτεινό και απατηλό μωαμεθανικό δόγμα, ταχέως εξαπλώθηκαν τόσο στην Περσική όσο και στη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία.

«Πληρεστέρα απεικόνιση τούτου του γεγονότος δεν θα μπορούσε να ζητηθεί από εκείνην που παρέχεται στους καταληκτικούς λόγους του κεφαλαίου του Gibbon, από το οποίο έχουν ληφθεί τα προηγούμενα αποσπάσματα. "Μολονότι ένας νικηφόρος στρατός είχε συγκροτηθεί υπό το λάβαρο του Ηρακλείου, η αφύσικη αυτή προσπάθεια φαίνεται ότι μάλλον εξήντλησε παρά άσκησε τη δύναμή τους. Ενώ ο αυτοκράτωρ θριάμβευε στην Κωνσταντινούπολη ή στην Ιερουσαλήμ, μια άσημη πόλη στα σύνορα της Συρίας λεηλατήθηκε από τους Σαρακηνούς, και εκείνοι κατέκοψαν μερικά στρατεύματα που προχώρησαν προς ανακούφισή της,—ένα συνηθισμένο και ασήμαντο περιστατικό, αν δεν ήταν το προοίμιο μιας μεγαλειώδους επαναστάσεως. Αυτοί οι ληστές ήσαν οι απόστολοι του Μωάμεθ· η μανιώδης ανδρεία τους είχε εξέλθει από την έρημο· και κατά τα τελευταία οκτώ έτη της βασιλείας του, ο Ηράκλειος έχασε από τους Άραβες τις ίδιες επαρχίες που είχε διασώσει από τους Πέρσες.»

«"Το πνεύμα της απάτης και του ενθουσιασμού, του οποίου η κατοικία δεν είναι στους ουρανούς," αφέθηκε ελεύθερο επάνω στη γη. Η άβυσσος δεν χρειαζόταν παρά μόνο ένα κλειδί για να ανοιχθεί, και το κλειδί αυτό ήταν η πτώση του Χοσρόη. Εκείνος είχε κατασχίσει με περιφρόνηση την επιστολή ενός άσημου πολίτη της Μέκκας. Αλλά όταν από την "έκλαμψη της δόξας" του βυθίστηκε στον "πύργο του σκότους", τον οποίο κανένα μάτι δεν μπορούσε να διαπεράσει, το όνομα του Χοσρόη επρόκειτο αιφνιδίως να περάσει στη λήθη ενώπιον εκείνου του Μωάμεθ· και η ημισέληνος φαινόταν απλώς να αναμένει την ανατολή της έως την πτώση του αστέρα. Ο Χοσρόης, μετά την πλήρη συντριβή του και την απώλεια της αυτοκρατορίας, δολοφονήθηκε κατά το έτος 628· και το έτος 629 σημειώνεται από "την κατάκτηση της Αραβίας" και "τον πρώτο πόλεμο των Μωαμεθανών κατά της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας". "Και ο πέμπτος άγγελος εσάλπισε, και είδα έναν αστέρα να πέφτει από τον ουρανό στη γη· και σ' αυτόν δόθηκε το κλειδί του φρέατος της αβύσσου. Και άνοιξε το φρέαρ της αβύσσου." Έπεσε στη γη. Όταν η δύναμη της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας είχε εξαντληθεί, και ο μέγας βασιλιάς της Ανατολής κειτόταν νεκρός στον πύργο του σκότους του, η λεηλασία μιας άσημης πόλεως στα σύνορα της Συρίας ήταν "το προοίμιο μιας ισχυρής επανάστασης". "Οι ληστές ήταν οι απόστολοι του Μωάμεθ, και η φρενώδης ανδρεία τους αναδύθηκε από την έρημο."» Ουρίας Σμιθ, Daniel and the Revelation, 495–497.

Η μάχη της Νινευή αντιπροσωπεύει τη σύγχρονη Ρώμη να κατακτά τις Ηνωμένες Πολιτείες κατά τον νόμο της Κυριακής, αλλά πρόκειται για πύρρειο νίκη, διότι μια προοδευτική κρίση επί της Ρώμης αρχίζει με τον νόμο της Κυριακής.

Ο Χοσρόης ήταν η κεφαλή της Περσικής αυτοκρατορίας· επομένως η Περσία, η οποία αντιπροσωπεύει την πτώση των Ηνωμένων Πολιτειών κατά τον νόμο της Κυριακής, είναι το κλειδί που ανοίγει την άβυσσο κατά την πτώση της έκτης βασιλείας της Βιβλικής προφητείας. Αντιπροσωπεύει τον νόμο της Κυριακής των εδαφίων δεκαέξι, τριάντα ένα και σαράντα ένα του Δανιήλ ένδεκα, καθώς και της Αποκαλύψεως δεκατρία, εδάφιο ένδεκα.

Προσέξτε τα σχόλια του πρωτοπόρου Stephen Haskell πάνω στα ίδια εδάφια και στην ίδια ιστορία:

> «Οι Άραβες, ή οι Σαρακηνοί, δεν είχαν ποτέ ασκήσει καμία επιρροή επί της γης. Στην ιστορία των εθνών, αυτοί οι ελεύθεροι άνδρες της ερήμου είχαν περάσει σχεδόν απαρατήρητοι. Ο Μωαμεθανισμός ένωσε τις διάσπαρτες φυλές και τις έστειλε έξω ως κατακτητές εθνών. Η ταχεία πρόοδος που συνόδευσε τα σαρακηνά όπλα οφειλόταν, σε μεγάλο βαθμό, στη διαμάχη μεταξύ των Ρωμαίων και του Χοσρόη, της κεφαλής της νεότερης Περσικής αυτοκρατορίας. Αυτή η διαμάχη κατέληξε στην πτώση του τελευταίου. Η νεότερη Περσία είχε σταθεί ως τοίχος φραγμού, κρατώντας υπό έλεγχο τη δύναμη του Μωάμεθ· αλλά όταν εκείνη η δύναμη κατέρρευσε, ο φραγμός έπαψε να υπάρχει, η "άβυσσος" άνοιξε, και οι Σαρακηνοί κατέκλυσαν τον κόσμο. Όταν η "άβυσσος" άνοιξε, ανέβηκε καπνός, ο οποίος έκρυψε το πρόσωπο του ήλιου». Η εικόνα είναι έντονη, αναπαριστώντας τη σκοτιστική επίδραση του Μωαμεθανισμού, καθώς εξαπλωνόταν επάνω στο πρόσωπο της γης.» Stephen Haskell, The Story of the Seer of Patmos, 164, 165.

Εκείνο το τείχος φραγμού στην ιστορία της Ρώμης είναι το τείχος του διαχωρισμού μεταξύ εκκλησίας και κράτους, το οποίο καταργείται με τον κυριακάτικο νόμο. Υπάρχει και ένα ακόμη επίπεδο στην πύρρειο νίκη της Ρώμης επί της Περσίας στη μάχη της Νινευή, διότι υπήρξε και προηγούμενη μάχη της Νινευή, η οποία αντιπροσωπεύει ένα Άλφα, ενώ η μάχη του 627 αντιπροσωπεύει το Ωμέγα. Η μάχη εκείνη έλαβε χώρα το 612 π.Χ., με απόσταση περίπου χιλίων διακοσίων ετών μεταξύ τους. Σε εκείνη τη μάχη, η Ασσυρία ηττήθηκε από μια τριπλή συνομοσπονδία, και αυτό σήμανε το τέλος της Ασσυριακής Αυτοκρατορίας.

Ο A. T. Jones σχολιάζει σχετικά με την άλφα μάχη της Νινευή:

> «Οι υποθέσεις στη διακυβέρνηση της Ασσυρίας πήγαιναν από το κακό στο χειρότερο, ώστε το 612 π.Χ. σημειώθηκε άλλη μία μεγάλη εξέγερση εκ μέρους των ίδιων τριών χωρών, με επικεφαλής αυτή τη φορά τον ίδιο τον Ναβοπολάσσαρ. Αυτή υπήρξε απολύτως επιτυχής: η Νινευή κατεβλήθη σε σωρό ερειπίων· και η Ασσυριακή Αυτοκρατορία διαιρέθηκε σε τρία μεγάλα μέρη,—η Μηδία, κατέχουσα το βορειοανατολικό και το άκρο βόρειο τμήμα, η Βαβυλώνα, κατέχουσα το Ελάμ και όλη την πεδιάδα και τις κοιλάδες του Ευφράτη και του Τίγρη, και η Αίγυπτος, κατέχουσα όλη τη χώρα δυτικά του Ευφράτη. Η σφραγίδα αυτής της συμμαχίας μεταξύ Βαβυλώνας και Μηδίας ήταν ο γάμος της θυγατέρας του βασιλιά της Μηδίας με τον Ναβουχοδονόσορ, υιό του Ναβοπολάσσαρ. Ήταν κατά την εκπλήρωση του μέρους του στη συμμαχία εναντίον της Ασσυρίας, που ο Φαραώ-Νεχώ, βασιλιάς της Αιγύπτου, ανέβηκε εναντίον του βασιλιά της Ασσυρίας για να πολεμήσει εναντίον της Χαρχεμίς επί του Ευφράτη, όταν ο βασιλιάς Ιωσίας του Ιούδα εξήλθε για να πολεμήσει μαζί του, και εφονεύθη στη Μεγιδδώ. Έπειτα, επειδή όλη αυτή η δυτική επικράτεια ανήκε στον βασιλιά της Αιγύπτου, ήταν κατά την άσκηση της νόμιμης κυριαρχίας του, αποκτημένης διά

> κατακτήσεως, που απομάκρυνε τον Σαλλούμ, τον υιό του Ιωσία, από του να είναι βασιλιάς του Ιούδα, και κατέστησε τον Ελιακείμ βασιλιά του Ιούδα αντ' αυτού, μεταβάλλοντας το όνομά του σε Ιωακείμ, και επέβαλε φόρο επί της γης». 1 Chronicles 3:15· 2 Kings 23:31–35». A. T. Jones, Review and Herald, March 15, 1898.

Στην άλφα μάχη της Νινευή το 612 π.Χ., η Ασσυριακή Αυτοκρατορία έφθασε στο τέλος της, ακριβώς όπως το έκτο βασίλειο της βιβλικής προφητείας τερματίζεται με τον νόμο της Κυριακής. Ο νικητής στη μάχη ήταν μια τριπλή ένωση της Βαβυλώνας, της Αιγύπτου και της Μηδίας. Στον πόλεμο εκείνης της περιόδου ο βασιλιάς Ιωσίας πεθαίνει στη Μεγιδδώ, τυποποιώντας έτσι τον Αρμαγεδδώνα. Στην ωμέγα μάχη της Νινευή το 627, το Ισλάμ του τρίτου αλίμονο απελευθερώνεται, καθώς το τείχος προστασίας στο Σύνταγμα απομακρύνεται, όπως προτυπώθηκε, καθώς ο Haskell σημείωσε ότι η Περσία ήταν το «τείχος-φραγμός» προστασίας, το οποίο αφαιρέθηκε με την ήττα της Περσίας. Ο θάνατος του βασιλιά Ιωσία στη Μεγιδδώ προσδιορίζει την πρώτη μάχη της Νινευή ως τη δεύτερη μάχη στις έσχατες ημέρες. Η τελευταία από τις δύο μάχες της Νινευή, το 627, όταν το κλειδί στρέφεται και ο λάκκος ανοίγεται, είναι η πρώτη στις έσχατες ημέρες, διότι οι πρώτοι θα είναι έσχατοι. Η πρώτη μάχη της Νινευή μεταξύ της Ασσυρίας και της τριπλής ενώσεως οδηγεί στον Αρμαγεδδώνα. Η περίοδος των δεύτερων Σκοτεινών Αιώνων αρχίζει με τη μάχη της Νινευή και τελειώνει με τη μάχη της Νινευή.

Τα γεγονότα της πέμπτης σάλπιγγας, η οποία είναι το πρώτο αλίμονο του ένατου κεφαλαίου της Αποκάλυψης, είναι εκείνα που οι πρωτοπόροι κατανοούσαν ως την σαφέστερη ιστορική μαρτυρία από κάθε περικοπή του βιβλίου της Αποκάλυψης. Ο Uriah Smith εκφράζει αυτό το γεγονός ως εξής:

> «ΣΤΙΧΟΣ 1. Και ο πέμπτος άγγελος εσάλπισε, και είδα αστέρα να πέφτει από τον ουρανό στη γη· και του δόθηκε το κλειδί του φρέατος της αβύσσου.»
>
> «Για μια ερμηνευτική έκθεση αυτής της σάλπιγγας, θα αντλήσουμε και πάλι από τα συγγράμματα του κ. Keith. Ο συγγραφέας αυτός λέγει αληθινά: "Δύσκολα υπάρχει τόσο ομόφωνη συμφωνία μεταξύ των ερμηνευτών σχετικά με οποιοδήποτε άλλο μέρος της Αποκαλύψεως, όσο ως προς την εφαρμογή της πέμπτης και της έκτης σάλπιγγας, ή του πρώτου και του δευτέρου αλίμονο, στους Σαρακηνούς και στους Τούρκους. Είναι τόσο προφανές, ώστε δύσκολα μπορεί να παρεξηγηθεί. Αντί μία ή δύο εδάφια να προσδιορίζουν καθεμία, ολόκληρο το ένατο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως, σε ίσα μέρη, καταλαμβάνεται από την περιγραφή και των δύο." Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 495.»

Ο Πέτρος βρίσκεται στο Πάνιον με την ευθύνη να διορθώσει το μήνυμα των πυρίνων σφαιρών του Νάσβιλ, και για πρώτη φορά καθίσταται φανερό ότι τα στοιχεία του πρώτου οὐαί ευθυγραμμίζονται απολύτως με τα στοιχεία του επικείμενου νόμου της Κυριακής. Ο Λέων εκ της φυλής του Ιούδα απεσφράγισε αυτή την κατανόηση σε συμφωνία με άλλες γραμμές προφητείας, τις οποίες είχε ήδη θέσει σε ισχύ. Οι ιστορικοί θα καταθέσουν τη σημασία της αιφνιδιαστικής επιθέσεως που πραγματοποίησε η Ρώμη εναντίον των Περσών το 627, και όταν το πράξουν, θα επισημάνουν τον ελιγμό του Ηρακλείου γύρωθεν και όπισθεν της Περσίας κατά τον χειμώνα ως τέχνασμα για να παραμείνει κρυμμένος έως τον καιρό της επιθέσεως.

Η αδελφή Γουάιτ μάς πληροφορεί ότι η Ρώμη απλώς αναμένει «πλεονεκτική θέση», και τότε θα πλήξει.

> «Ο λόγος του Θεού έχει δώσει προειδοποίηση για τον επερχόμενο κίνδυνο· αν αυτή αγνοηθεί, ο Προτεσταντικός κόσμος θα μάθει ποιοι είναι πραγματικά οι σκοποί της Ρώμης, μόνο όταν θα είναι πλέον πολύ αργά για να διαφύγει την παγίδα. Αυτή αυξάνει σιωπηλά σε δύναμη. Τα δόγματά της ασκούν την επιρροή τους στις νομοθετικές αίθουσες, στις εκκλησίες και στις καρδιές των ανθρώπων. Συσσωρεύει τις υψηλές και ογκώδεις οικοδομές της, στα μυστικά ενδότερα των οποίων θα επαναληφθούν οι παλαιότεροι διωγμοί της. Ύπουλα και απαρατήρητα ενισχύει τις δυνάμεις της, για να προωθήσει τους δικούς της σκοπούς όταν έρθει ο καιρός να πλήξει. Το μόνο που επιθυμεί είναι πλεονεκτική θέση, και αυτή ήδη της παρέχεται. Σύντομα θα δούμε και θα αισθανθούμε ποιος είναι ο σκοπός του ρωμαϊκού στοιχείου. Όποιος πιστέψει και υπακούσει στον λόγο του Θεού, θα υποστεί εξαιτίας αυτού ονειδισμό και διωγμό.» The Great Controversy, 581.

Όπως και με τον Αυτοκράτορα Ηράκλειο, ο παπισμός κινείται προς τον στόχο του «κρυφίως και απροσδοκήτως», σε εκπλήρωση του εικοστού τρίτου κεφαλαίου του Ησαΐα, όπου η πόρνη της Τύρου λησμονείται κατά την ιστορία του έκτου βασιλείου της βιβλικής προφητείας. Η μυστική αιφνιδιαστική επίθεση του Ηρακλείου είναι η λήθη του κόσμου ως προς τον παπισμό από το 1798 έως τον νόμο της Κυριακής. Γραμμή επί γραμμή, το πρώτο οὐαί αντιπροσωπεύει το τρίτο και τελευταίο οὐαί. Στο πρώτο οὐαί διατυπώνεται μία αναγγελία που επίσης εναρμονίζεται με την ιστορία του Ισλάμ και με την περίοδο της σφραγίσεως των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων.

> Και εδόθη εντολή εις αυτά να μη βλάψωσι τον χόρτον της γης, ούτε παν χλωρόν, ούτε παν δένδρον, αλλά μόνον τους ανθρώπους εκείνους οίτινες δεν έχουσι τη σφραγίδα του Θεού επί των μετώπων αυτών. Και εδόθη εις αυτά να μη θανατώσωσιν αυτούς, αλλ' ίνα βασανισθώσι πέντε μήνας· και ο βασανισμός αυτών ήτο ως βασανισμός σκορπίου, όταν πλήξη άνθρωπον. Και εν ταις ημέραις εκείναις θέλουσι ζητήσει οι άνθρωποι τον θάνατον και δεν θέλουσιν ευρεί αυτόν· και θέλουσιν επιθυμήσει να αποθάνωσι, και ο θάνατος θέλει φύγει απ' αυτών. Αποκάλυψις 9:4–6.

Προτού στραφεί το κλειδί στη μάχη της Νινευή, η οποία είναι ο επικείμενος νόμος της Κυριακής, οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες έχουν ήδη σφραγιστεί. Κατά τον νόμο της Κυριακής, η καταστροφή των πόλεων, η οποία εγκαινιάζεται με τις πύρινες σφαίρες του Νάσβιλ, παριστάνεται ως περίοδος «πέντε μηνών», κατά την οποία ο πόλεμος μαίνεται και αρχίζει το δεύτερο παπικό λουτρό αίματος, σε εκπλήρωση της απαντήσεως που δόθηκε στους μάρτυρες του Σκοτεινού Μεσαίωνα στην πέμπτη σφραγίδα.

> Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν πέμπτην σφραγῖδα, εἶδον ὑποκάτω τοῦ θυσιαστηρίου τὰς ψυχὰς τῶν ἐσφαγμένων διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τὴν μαρτυρίαν ἣν εἶχον· καὶ ἔκραξαν μετὰ φωνῆς μεγάλης, λέγοντες· Ἕως πότε, Δέσποτα ὁ ἅγιος καὶ ἀληθινός, δὲν κρίνεις καὶ ἐκδικεῖς τὸ αἷμα ἡμῶν ἀπὸ τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς; Καὶ ἐδόθη εἰς ἕκαστον αὐτῶν στολὴ λευκή, καὶ ἐρρέθη πρὸς αὐτούς νὰ ἀναπαυθοῦν ἔτι μικρὸν καιρόν, ἕως ὅτου πληρωθοῦν καὶ οἱ σύνδουλοι αὐτῶν καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτῶν, οἱ μέλλοντες νὰ θανατωθοῦν καθὼς καὶ αὐτοί. Ἀποκάλυψις

6:9–11.

Οι μάρτυρες των Σκοτεινών Αιώνων είναι η πρώτη ομάδα που προτυπώνει τους μάρτυρες της Σύγχρονης Ρώμης κατά την κρίση του νόμου της Κυριακής. Πριν φθάσει εκείνη η κρίση, οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες σφραγίζονται, και αυτή η διαδικασία της σφραγίσεως άρχισε με την 11η Σεπτεμβρίου με την έλευση του Ισλάμ του τρίτου αλοίμονο και με τον ραντισμό της όψιμης βροχής. Όταν οι μάρτυρες των πρώτων Σκοτεινών Αιώνων ρώτησαν πότε θα κρινόταν ο παπισμός, τους ειπώθηκε ότι θα υπάρξει μια δεύτερη ομάδα μαρτύρων όταν οι Σκοτεινοί Αιώνες επαναληφθούν, οπότε εκπληρώνεται το κλειδί της μάχης της Νινευή στον επικείμενο νόμο της Κυριακής. Πριν συμπληρωθεί η δεύτερη ομάδα των μαρτύρων, οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες σφραγίζονται, και η περίοδος της σφραγίσεως που άρχισε την 11η Σεπτεμβρίου προσδιορίζεται στην πέμπτη σφραγίδα, διότι η συνομιλία που εκεί εκτίθεται βρίσκεται στην Αποκάλυψη, κεφάλαιο έξι, εδάφια ΕΝΝΕΑ έως ΕΝΔΕΚΑ, επισημαίνοντας έτσι την αρχή και το τέλος της σφραγίσεως με την 11η Σεπτεμβρίου. Το τέλος εισάγει την καταστροφή του Ισλάμ, όπως εκτίθεται στην Αποκάλυψη ΕΝΝΕΑ, ΕΝΔΕΚΑ, και εκείνοι που είναι σφραγισμένοι θα έχουν εκπληρώσει την εμπειρία του Δανιήλ, όπως παριστάνεται στο Δανιήλ ΕΝΝΕΑ, ΕΝΔΕΚΑ.

Θα συνεχίσουμε αυτά τα ζητήματα στο επόμενο άρθρο.